

ПИТЪР УОТС ОБЛАЦИ

Превод от английски: Богдан Русев, 2015

chitanka.info

Тя седи навън от часове и слуша облаците. Виждам любителския радиоприемник, подпрян на коленете ѝ, виждам и кабелите на слушалките, които пълзят нагоре към главата ѝ, за да я откъснат от света. Или да я свържат с него, предполагам. Сега Джес е свързана с небето, както аз никога няма да бъда. Тя го чува как говори. Облаците напредват — застрашителни сиви наковални и планини, които се кълбят на злокобен каданс, а слушалките изпълват главата ѝ с неземното си ръмжене и стенание.

Господи, колко прилича на майка си. В профил за миг ми се струва, че това наистина е Ан, която меко я гълчи: „Разбира се, че няма духове, Джес. Това са просто облаци.“ Но после виждам нейното лице и за един миг са изминали осем години, и аз разбирам как това не може да бъде Ан. Ан знаеше как да се усмихва.

Би трябвало да изляза навън при нея. Все още е безопасно — имаме поне половин час, преди бурята да ни връхлети. Всъщност тя дори няма да връхлети нас; съобщават, че просто минава отгук, на път към някаква друга мишена. И все пак се питам дали бурята знае, че сме на пътя ѝ. Питам се дали това изобщо я интересува.

Наистина ще изляза при нея. Поне веднъж няма да бъда страхливец. Дъщеря ми седи на пет метра от мен, в нашия собствен двор, и проклет да съм, ако не седна при нея. Това е последното, което мога да направя, преди да си отида.

Питам се дали това изобщо ще означава нещо за нея.

Послепис, преди *просветлението*.

Все едно някой беше обърнал целия град с главата надолу и го беше разтърсил. Газехме през плитко море от отломки: отчупени стени, плочи от разкъсани покриви, тоалетни чинии, дивани и натрошени стъкла. Аз вървах след Ан, а Джес подскачаше на раменете ми и издаваше щастливи гъргорещи звуци; току-що беше навършила една година и все още не можеше да говори съвсем, но го правеше достатъчно, за да ни изумява непрекъснато. Виждахме го в очите ѝ. Всеки стар вестник, понесен от вятъра, всяка птица, всяка нова крачка бяха чудо за нея.

Както и всяка заредена пушка. Всеки напрегнат войник от Националната гвардия, готов да стреля във всеки момент. Беше времето, когато хората все още си мислеха, че притежават нещата. Когато виждаха домовете си разпръснати на две пресечки разстояние,

врагът за тях не беше времето; вместо това се страхуваха един от друг. Ураганите бяха природни стихии. Експертите все още обвиняваха вулканите и парниковия ефект за всичко. От друга страна, крадците бяха съвсем истински. Бяха осезаеми. Бяха проблем, за който съществуваше очевидно решение.

Центърът за доброволци се издигаше в далечината като циркова шатра на Армагедон. Една изтощена жена, която работеше вътре, ни беше дала лопати и вили и ни бе насочила към най-близката купчина отломки, по които не работеше никой. Заехме се да прехвърляме останките от нечий живот в един огромен син контейнер за боклук. Двамата с Ан работехме рамо до рамо и от време на време спирахме, за да си подаваме Джесика.

Питах се какви нови чудеса ще открия този път. Някакво безценно семейно съкровище, което бурята чудодейно беше пощадила? Пълна колекция дискове на Jethro Tull. Разбира се, това беше просто игра; целият район вече бе претърсен, собствениците бяха дошли и се бяха отказали да спасят нещо, под отломките имаше само други отломки. И все пак, от време на време ми се струваше, че виждам нещо да проблясва в пръстта, капачка от бутилка или хартийка от дъвка, или може би часовник Rolex...

Вилата ми проби едно парче хоросан и потъна в нещо меко. Инструментът изведнъж хлътна под тежестта ми, все едно беше покрит със смазка. После спря.

Чух приглушеното съскане на газ, който излиза от нещо. Нещо вонеше, съвсем леко, на развалено месо.

„Това не е каквото си мисля. Екипите вече са били тук. Използвали са обучени кучета и инфрачервени скенери и вече са открили всички трупове, няма как да са пропуснали нещо, тук няма нищо друго, освен дърво, хоросан и цимент и...“

Стиснах вилата по-здраво и я дръпнах към себе си. Зъбците се измъкнаха от хоросана — лъскави, тъмни и влажни.

Ан се смееше. Не можех да повярвам на ушите си. Вдигнах поглед към нея, но тя не гледаше мен, нито вилата или съсирващото се петно. Гледаше към другия край на купчината отломки, където по разчистената пътека внимателно напредваше един пикап, натоварен с местни жители и техните огнестрелни оръжия.

— Виж лепенката на бронята — каза ми тя, без да забелязва моето откритие.

На бронята от страната на шофьора имаше лепенка. Видях карикатура на буреносен облак, затворена в класическия червен кръг с диагонална ивица. И девиз.

Или по-скоро предупреждение: „Облаци, ще ви спукаме от бой“.

Джес сваля слушалките от главата си, когато отивам при нея. Натиска едно копче на радиоприемника. От колонката на устройството се разнасят тайнствени вопли, които ми звучат необяснимо познато. Двата не казваме нищо и оставяме звуците да ни погълнат.

Всичко в нея е толкова бледо. Почти не виждам веждите ѝ.

— Знаят ли къде отива? — пита най-сетне Джес.

Поклащам глава.

— Натам е Ханфорд, но досега никога не са атакували ядрена електроцентрала. Казват, че може би се опитва да набере достатъчно сила, за да се прехвърли над планините. Може би пак иска да стигне до Ванкувър или Сиатъл.

Почуквам кутията на коленете ѝ.

— Може би дори в този момент крои къде да отиде. Толкова отдавна слушах това нещо, че вече би трябвало да разбираш какво казва.

На хоризонта просветват далечни мълнии, скрити зад облаците. От радиоприемника на Джесика им отговарят десетки гласове, които се извиват в несъгласувано кресчендо.

— Или дори да му кажеш нещо — продължавам аз. — Онзи ден видях, че вече има и двупосочни радиостанции. Като твоята, но може не само да се получава, но и да се изпраща сигнал.

Джес завърта копчето за звука.

— Това е просто номер, за да ги продават, татко. Тези радиостанции не могат да излъчват с такава сила, че да се чуят сред всички останали неща в ефира. Телевизия, радио и...

Тя кимва към звуците, които се разнасят от колонката.

— Освен това никой не разбира какво казват.

— Да, но може би те ще ни разберат — казвам аз, като се опитвам да докарам престорено драматична интонация.

— Мислиш ли? — казва тя безизразно и равнодушно.

Въпреки това продължавам. Разговорът поне донякъде ми помага да прикрия страха си.

— Естествено. Поне големите би трябвало да ни разбират. Буря от такава величина със сигурност има коефициент на интелигентност, който е поне шестцифрено число.

— Сигурно — казва Джес.

Нещо малко в мен се разкъсва.

— Не ти ли е важно?

Тя само ме поглежда.

— Не искаш ли да разбереш? — продължавам аз. — Седим под това гигантско нещо, което никой не разбира, не знаем какво прави или защо, а ти просто седиш и го слушаш как си крещи и сякаш изобщо не те интересува, че всичко се е променило за един ден...

Но разбира се, тя не помни как е станало това. Спомените ѝ не стигат до времето, когато си мислехме, че облаците са просто... *облаци*. Тя не познава усещането да владееш света и не очаква това да се случи отново.

Дъщеря ми е безразлична към поражението.

Изпитвам внезапно, неудържимо желание да я прегърна. „Господи, Джес, толкова съжалявам, че се провалихме така.“ С усилие на волята успявам да се сдържа.

— Просто ми се иска да знаеш какво беше всичко преди.

— Защо? — казва тя. — Какво беше толкова различно?

Поглеждам я с изумление.

— Всичко!

— Не ми звучи точно така. Хората казват, че никога не сме разбирали времето. И преди е имало урагани и торнадо, и понякога са разрушавали цели градове, и тогава никой не е можел да ги спре. Какво значение има дали се случва, защото небето е живо, или просто по случайност?

Има значение, защото майка ти е мъртва, Джес — и след всичките тези години аз все още не знам какво я уби. Дали беше сляпата случайност? Или инстинктивната реакция на някакво трмаво, глупаво създание, което се почесва там, където го сърби?

Може ли небето да извърши убийство?

— Има значение — казвам само аз.

Дори това да не може да промени нищо.

Фронтът на бурята вече е почти точно над главите ни — като зейналата паст на някаква необятна тъмна пещера, която пълзи през небесата. На запад всичко е чисто. Точно над нас границата на урагана разкъсва небето на две нащърбени половини.

А на изток целият свят е потънал в мътен зеленикав мрак.

Тук, навън, се чувствам толкова безпомощен. Хвърлям поглед през рамо. Бронираната къща се е притиснала към земята зад нас и само най-големите дървета са останали да ѝ правят компания. Минаха осем години, а бурите все още не са успели да ни изкарат оттук. Унищожиха Мексико Сити и Берлин, и цялото проклето крайбрежие на Онтарио, но нашата малка къща продължава да се държи на това място като гниеща киста, вкопана в земята.

А може би просто все още не са ни забелязали.

Помилвани. Нещото в небето беше заспало, поне в нашия край на света. Източникът на съзнанието му — или по-скоро източниците, защото те бяха легион — се беше пренесъл обратно в стратосферата и бе замръзнал на милиарди кристални прашинки застинал интелект. Когато се спуснат отново, те щяха да бъдат от другата страна на земното кълбо, а на останалата част от колективното съзнание щяха да ѝ трябват цели дни, за да запълни празнината.

Използвахме това време, за да подготвим отбраната си. Аз направих оглед на екзоскелета, който строителната бригада току-що беше монтирала върху къщата ни. Ан беше отпред и проверяваше бронираните капаци на прозорците. Домът ни бе станал истинско чудовище — ъгловата крепост, настръхнала от стоманени греди и гръмоотводи. Преди няколко години щяхме да осъдим всеки, който ни причини подобно нещо. Сега бяхме заложили всичко, за да платим за това преоборудване.

Вдигнах очи, когато чух едва доловимия рев над главата си. Слънчевите лъчи се отразяваха в ято от миниатюрни кръстовидни силуети, които оставяха реактивни следи в небето.

Облачни миноносци. Обичайна гледка. В онези дни все още си мислехме, че можем да отвърнем на удара.

— От тях няма никаква полза — сериозно се обади Джес от нивото на лакътя ми.

Сведох поглед към нея, стреснат от внезапната ѝ поява.

— Здравей, Джес. Не видях кога си се промъкнала.

— Така само ще ядосат облаците — продължи тя с цялата непоклатима сигурност, на която е способно едно четиригодишно дете.

После присви очи нагоре към синевата.

— Така само се опитват да убият... хм, вестоносеца.

Приклекнах, за да я погледна в очите.

— Кой ти каза това?

Със сигурност не беше майка й.

— Една жена. Говори с мама.

Не беше само една жена, както видях, когато завих зад ъгъла на къщата и излязох на двора. Бяха мъж и жена: в началото на двадесетте си години, малко раздърпани, и двамата с надписи на тениските си. Гърдите на жената ми казваха „Обичай майка си“, а надписът беше над щампа на Земята, гледана от лунна орбита. Тениската на мъжа беше по-многословна: „Неограничен растеж — кредитът на раковите образувания“. На неговата тениска не беше останало място за картинка.

Гаянисти. Вече се оттеглях назад през двора, без да изпускат Ан от очи, все едно ги беше страх да й обърнат гръб. Ан се усмихваше и им махаше, като олицетворение на доброто възпитание, но на мен ми стана жал за горките копелета. Сигурно изобщо не бяха разбрали откъде им е дошло.

Понякога, когато идват от Църквата на адвентистите от седмия ден, Ан стига дотам да ги покани да влязат, за да се поупражнява с тях. Обикновено адвентистите са тези, които молят за разрешение да си тръгнат.

— Казаха ли нещо смислено? — попитах я аз.

— Не особено.

Ан спря да маха и се обърна към мен. Усмивката й се превърна в победоносна физиономия.

— Разгневили сме небесните богове, разбра ли? Има нова божа заповед: да не живееш в еднофамилно жилище. Да уважаваш природата и да я пазиш, като намаляваш въглеродния си отпечатък.

— Може и да са прави — отбелязвам аз.

Във всеки случай, не бяха останали достатъчно хора, които да възразят на този аргумент. Повечето от бившите ни съседи вече се бяха оттеглили в кошерите. Разбира се, въглеродният отпечатък нямаше почти нищо общо с това решение.

— Добре де, може би не е чак такава измишльотина като някои от другите неща, които измислят — призна Ан. — Но ако ще ме обвиняват за възмездието на облачните демони, по-добре да имат поне един-два проклети рационални аргумента.

— Доколкото разбирам, случаят не е бил такъв.

Тя изсумтя.

— Все същите измислени метафори. Гая се надига, за да се пребори с човешката напаст. Явно ураганите са някаква форма на пеницилин.

— Това не звучи по-налудничаво от някои от нещата, които твърдят експертите.

— Ами, аз и тях не ги слушам.

— А може би трябва — казах аз. — Имам предвид, че ние двамата със сигурност не знаем какво става, по дяволите.

— А те знаят ли? Нали си спомняш, че само преди няколко години отричаха всичко? Тогава твърдяха, че животът не може да съществува без стабилна организирана структура.

— Все си мисля, че оттогава насам са научили това-онова.

— Без майтап? — очите на Ан се разшириха, когато чу това. — А аз през цялото време смятах, че просто си измислят модерни думички.

Джес се промъкна между нас. Ан я вдигна на ръце; Джес се покатери на раменете на майка си и огледа света от зашеметяващата височина на възрастен.

Хвърлих един поглед на отдалечаващите се евангелисти.

— И какво им направи на тези двамата?

— Съгласих се с тях — отговори Ан.

— Наистина ли?

— Естествено. Ние сме болест. Добре. Но някои от нас са мутирвали.

Тя посочи с палец към нашата крепост.

— Вече сме устойчиви на антибиотици.

Ние сме устойчиви на антибиотици. Укрепихме се в своите кисти като раци-пустинници. Бяхме подрязани и оплевени, но не изчезнахме съвсем. Просто сме в ремисия.

Но сега, вън от нашата крепост, ние сме беззащитни и голи. Дори от това разстояние, бурята може да се протегне за миг и да ни смачка като мухи. Как може Джес изобщо да седи тук?

— Вече дори не мога да се радвам на слънчевите дни — казвам ѝ аз.

Тя ме поглежда и аз осъзнавам, че объркването ѝ не се дължи на факта, че не мога да се радвам на ясното небе, а на самото ми желание да кажа нещо по този въпрос. Продължавам да говоря, като отказвам да приема хроничното осъзнаване на това, че сме чужди един за друг.

— Небето може да е чисто синьо и слънчево, но ако има дори само едно пухкаво кълбесто облаче, това ме кара да се чувствам... наблюдаван. Няма значение, че е прекалено малко, за да може да мисли самостоятелно, нито че ще се разпръсне от само себе си, преди да успее да обмени информация с останалото. Все си мисля, че е някакъв шпионин, който отива да докладва някъде за мен.

— Според мен те не могат да виждат — отговаря разсеяно Джес. — Просто усещат големите обекти като градовете и комините, все едно са някакви горещи точки или места, където ги... сърби. Нищо повече.

Вятърът въздъхва в косата ѝ, измамно нежен. Над главите ни е увиснало едно сиво пипало от изпарения, което пълзи между две исполински кълбесто-дъждовни маси. Какво става там горе? Случайно съединение на водни капки? Или прехвърляне на данни между два носителя с темпо от 25,000 бода? Дори след цялото това време, това продължава да ми звучи абсурдно.

За нашето падение има толкова много красноречиви теории и обяснения. Всички говорят за реда, който се поражда от хаоса: флуидна геометрия, биоелектрически микроби, които живеят в облаците, комплексни модели на поведение, породени от някакъв безумен съюз между изпарението и електрохимията. Написано на хартия, всичко това изглежда научно и достоверно, но когато се каже на глас, звучи като заклинание...

И не върши работа. Далечината се осветява от спорадични проблясъци. Бурята крачи към нас на разкривени фрактални крака. Чувствам се като насекомо под петата на ботуша, който се спуска върху него. Може би това е добър знак. Дали щях да се страхувам, ако наистина се бях отказал от всичко?

Може би. Може би ситуацията няма връзка с това. Може би страхливците се страхуват непрекъснато.

Радиоприемникът на Джес вече надава непрестанен вой.

— Песните на китовете — чувам собствения си глас, в който почти не се долавя потрепване. — На гърбатите китове. Звучат точно по същия начин.

Джес отново фиксира погледа си в небето.

— Те не звучат по никакъв начин, татко. Това е само електричеството. Радиоприемникът просто го... прави да звучи като нещо познато.

Поредният номер. Само за едно десетилетие се сринахме от положението на богоизбрани до това на застрашен вид, а търговците не искат да се откажат от печалбите си. Разбирам ги. В момента точно над нас са надвиснали онези, които ни изхвърлиха на улицата. Фронтът на бурята е почти над главите ни. На десет километра над нас ветровете профучават един покрай друг със скорост от шестдесет метра в секунда.

Бурята все още дори не се е задъхала.

В подножието на хълмовете беснееше банши. Извиваше се торнадо; двамата с Ан видяхме вихрените черни пипала, които разкъсваха хоризонта, преди да избягаме под земята. Едва миналата година ни бяха уверили, че през зимата е невъзможно да има торнадо. Но ето че не беше така, и ние се притискахме един към друг, докато светът се тресеше, а всичките ни укрепления все едно щяха да бъдат от хартия, ако на някое от онези неща му хрумнеше да тръгне към нас.

В такива моменти сексът е нещо инстинктивно. Опасността за живота ни превръща в работи; не остава място за любов, когато се утвърждават гените. Дори удоволствието няма значение. Превърнахме се в поредната двойка бозайници, които се опитват максимално да увеличат вероятността за оцеляване на вида, преди да се стовари следващият удар.

Поне след това ни беше разрешено да изпитваме нещо. Лежахме прегърнати, слепи и невидими в тъмнината, като почти се премазвахме помежду си с тежестта на собственото си отчаяние. Не можехме да спрем да плачем. Мълчаливо се благодарих за това, че Джес беше останала в детската градина, преди да ни застигне бурята. Тази нощ нямаше да издържа на напрежението да се преструвам на безстрашен заради нея.

След известно време Ан спря да трепери. Лежеше в прегръдките ми и тихо подсмърчаше. На ръба на периферното ми зрение плуваха

влудяващи сенки от въображаема светлина.

— Боговете са се върнали — каза най-сетне тя.

— Богове?

Обикновено Ан беше практична до побъркване.

— Древните богове — каза тя. — Боговете от Стария завет. От древногръцкия пантеон. Богове с гръмотевици, огън и жупел. Мислехме си, че вече сме големи за тях, нали? Мислехме си...

Усетих как си пое дъх толкова дълбоко, че потрепери.

— Аз си мислех — продължи тя. — Мислех си, че вече нямаме нужда от тях. Но не беше така. Защото когато останахме сами, жестоко се провалихме. Не беше останал никой, който да ни контролира, и ние изпочупихме всичко...

Аз я погалих по гърба.

— Това са стари неща, Ани. Нали знаеш, че сме се изчистили? Вече почти не останаха големи градове, в които да е разрешена употребата на бензин, и биологичното разнообразие спря да намалява. Онзи ден дори чух, че през миналата година се е увеличила площта на дъждовните гори.

— Всичко това не е заради нас.

Усещах дъха ѝ като шепот по бузата си.

— Ние не сме станали по-добри отпреди. Просто ни е страх да не ни напляскат. Като непослушни деца, хванати да рисуват неприлични неща по стените.

— Ан, ние все още не знаем със сигурност дали облаците наистина са живи. А дори да е така, това не ги прави интелигентни. Някои хора все още твърдят, че всичко това е някакъв необясним страничен ефект от химически реакции в атмосферата.

— Ние се молим за милост, Джон. Не правим нищо друго.

В продължение на няколко мига, двамата дишахме в мрака, заслушани в далечния рев.

— Поне правим нещо — казах най-сетне аз. — Може би не го правим по тези просветени причини, но поне почистваме след себе си. И това е нещо.

— Не е достатъчно — каза тя. — В продължение на векове сме замеряли нещо с изпражненията си. Как е възможно няколко молитви и приношения да го накарат да си тръгне и да ни остави на мира? Ако

изобщо съществува. Ако изобщо има повече разум от плосък червей. Явно хората получават боговете, които заслужават.

Опитах се да измисля какво да кажа, да намеря някаква сламка фалшиво успокоение, за което да се хванем. Но както обикновено, не бях достатъчно бърз за това. Ан ме изпревари, като продължи:

— Ако не друго, поне се научихме на малко смирение. И кой знае? Може би боговете ще отговорят на нашите молитви, преди Джес да порасне...

Не стана така. Експертите ни казват, че молитвите ни са на изчакване за неопределено време. Все пак се молим на нещо, което покрива цялата планета. Такава огромна система има нужда от време, за да асимилира информацията, и още време да реагира. Облаците не живеят според часовниците на хората.

За тях ние се умножаваме като бактерии и удвояваме броя си за един от техните мигове. Колко бърза ще бъде тяхната реакция от нашата перспектива на микроби? Колко време ще мине, преди да предприемат нещо? Експертите ни си мърморят на технически жаргон и предполагат: десетилетия. Може би петдесет години. Чудовището, което ни мачка, отговаря на сигнал от миналия век.

Небето се спуска с рев над нас, за да се сражава с призраци. То не вижда мен. Ако изобщо вижда нещо, това е после — образът на някаква долна инфекция отпреди няколко десетилетия, която трябва да се дезинфекцира. Привеждам се срещу вятъра. Онова, което преди наричах своя недвижима собственост, е обгърнато в мътен хаос. Къщата изчезва зад гърба ми. Не смея да погледна, но знам, че вече сигурно е на километри разстояние, а по някаква причина аз съм парализиран. Тази сляпа побесняла медуза се приближава към мен, а лицето ѝ изпълва цялото небе; как мога да не погледна към нея?

„Джесика...“

Виждам я с периферното си зрение. С огромно усилие успявам да завъртя глава, за да я видя както трябва. Тя гледа към небесата, но изражението ѝ не е изпълнено с ужас, нито страхопочитание, нито дори любопитство.

Бавно и плавно, като добре смазана машина, тя свежда очи към земята и изключва радиоприемника. Вече няма никакво значение какво се чува. Гръмотевиците се сливат една с друга, воят на вятъра е непрестанен, първите парчета град вече се сипят като картуч върху нас.

Ако останем навън, до два часа ще бъдем мъртви. Нима тя не го знае? Нима това е някакво изпитание, нима трябва да докажа любовта си към нея, като се опълча на Бог по този начин?

Може би няма значение. Може би моментът е дошъл. Може би...

Джесика отпуска ръка на коляното ми.

— Хайде — казва тя като родител. — Да влезем вътре.

Спомням си последния път, когато видях Ан. Нямам избор; мигът ме улавя, когато не гледам към него, и ме обгръща в напречен разрез на времето, спряло в момента, в който мълнията удари на десет метра зад нея:

Светът е плоска мозайка в ослепително черно и бяло, застинал в светлината на светкавицата. Струите сива вода са замръзнали по средата на стоварването си върху земята. Ан е точно толкова далеч, че да не мога да я достигна, с приведена глава, а твърдата ѝ решимост се вижда ясно като на снимка, направена на стара фотографска лента Kodalith, с перфектен фокус: тя ще се добере до сигурно място, по дяволите, независимо какво ще ѝ се изпречи на пътя. И когато мълнията се превръща в имплозия от мрак, светът отново се раздвижва с шум като над Хирошима и вонята на нажежено електричество, но очите ми остават здраво стиснати, приковани в този отминаващ миг. Усещам внезапна болка от малки нокти, които се забиват в плътта на дланта ми, и така разбирам, че Джесика не е затворила очи и ще знае повече за този миг, отколкото аз мога да понеса. Моля се, за пръв път през живота си се моля на небето: „Моля те, нека съм сгрешил, вземи някой друг, вземи мен, вземи целия шибан град, но ми върни само нея, толкова съжалявам, че не повярвах...“

След четиридесет или петдесет години според някои то може би ще ме чуе. Но тогава ще бъде твърде късно за Ан. Ще бъде твърде късно дори за мен.

Бурята още е там. Просто минава оттук, барабани с пръсти по земята и всичките ни укрепени талисмани едва я удържат навън. Дори тук, в това подземно убежище, стените треперят.

Но вече не ме е страх от това.

Имаше и едно друго време, много отдавна, когато не ме беше страх. Тогава формите в небето бяха дружелюбни: заснежени планини, вълшебни земи, веднъж дори видях Ан там горе. Но сега виждам само нещо злонамерено и ужасяващо, нещо древно, което не бърза да се

разгневи, но не може да бъде умилоствено. През всичките тези хиляди години, през които сме се взирали в облаците, след всичките знаци и поличби, които сме прочели в тях, ние нито веднъж не бяхме видели онова, което наистина отвръща на погледа ни.

Но сега го виждаме.

Питам се чии епитафии ще прочетат утре. Кой град ще бъде разрушен от невъзможно торнадо, колко ще загинат в новия порой от градушка и натрошено стъкло? Не знам. Дори не ме интересува. Това ме изненадва. Едва преди няколко дни щях да си мисля, че е важно. Но сега дори откритието, че сме пощадени, ме оставя почти равнодушен.

Джес, как можеш да спиш в такова време? Вятърът се опитва да ни изтръгне от корен, натрошените късове от мозъка на Бог се стоварват върху нашето укритие, а ти можеш просто да се свиеш на кълбо в ъгъла и да не обръщаш внимание на всичко това. Ти си толкова по-възрастна от мен, Джес; още преди години си се научила да не забелязваш какво се случва навън. В теб вече не проблясва почти нищо. Дори това, което успявам да зърна, ми прилича на стари снимки, на неясни спомени за онова, което представляваше преди. Наистина ли те обичам толкова, колкото си повтарям?

Може би не обичам нищо друго, освен собствената си носталгия.

Поне ти дадох малко преднина. Дадох ти няколко хубави години, преди всичко да се разпадне. Но след това светът се разкъса на две и оттогава тази половина, в която мога да живея аз, непрекъснато се свива. Ти се промъкна толкова лесно между двата свята; цялото ти поколение е поколение на амфибии. Моето не е такова. Не е останало нищо, което мога да ти предложа, и ти нямаш никаква нужда от мен. Нямахте да мине много време, преди да те повлека надолу със себе си.

Но аз няма да позволя това да се случи. Все пак ти си наполовина Ан.

Вихрушката заглушава шумовете от последното ми изкачване. Питам се какво би си помислила Ан за мен в този момент. Предполагам, че би било нещо неодобрително. Тя беше твърде силна, за да се откаже от борбата — когато и да било. Сигурно през целия си живот дори веднъж не си е помисляла за самоубийство.

И изведнъж, докато се качвам по стълбите, аз си давам сметка за това, че мога просто да я попитам, ако искам. Ан ме наблюдава от далечния тъмен ъгъл на помещението, отворила като цепки младите си

очи, които вече са видели толкова много. Дали ще ме повика да се върна? Дали ще ми се скара за това, че съм се отказал, дали ще ми каже, че ме обича? Поколебавам се. Отварям уста, за да я попитам.

Но тя затваря очи, без да ми каже нито дума.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.